

003

La mercè s'estrena.

Tant de temps esperant...

Ella sempre esperava. Era la Penélope per excel·lència. Però la Mercè esperava al sofà. Ben pensat és molt més còmode i calentet que no pas un banc d'estació de poble remot, amb fred de veritat, com el que teníem de petits. Ella recordava una època daurada on somiar no costava i encara hi era a temps. A temps de què? Es pregunta ara pausada, un cop passats els anys, les oportunitats, els estudis pertinents -no sabem ben bé per a fer què-, les ganes, les pors, les mandres acumulades en tants divans de vellut suau i elegant, les ràbies i rebequeries per no rebre de la vida el que esperava, i un llarg etcètera de sentiments negatius.

Però es que ningú no li havia explicat que la vida no és la responsable de com et passen els dies. Ni tampoc cap persona amorosa li havia dit que la sort no existeix, que un se la busca, i que quan un busca, troba.

Un dia farta d'esperar la Mercè va començar a posar fil a l'agulla. Abans de tot havia de desempallegar-se de tot allò i tots aquells que no li permetien avançar en el camí. Més marejada que una baldufa, havia de sortir d'aquell cercle viciós, i degeneratiu on passava els dies, i que l'estava convertint en una amargada de somriure obligat, perquè no tenia cap dret a queixar-se, ja que des de fora ho tenia tot per ser feliç i triomfar en qualsevol projecte en el que s'involucrés.

Sembla estrany amb quina facilitat ens sentim capaços de jutjar qualsevol persona o situació quan no és un tema en el que estiguem implicats. I amb quina mateixa fluïdesa trobem qualsevol argument per justificar-nos davant de les nostres pròpies misèries per a pretendre no ser jutjats pels altres.

Ella sabia que era un camí complex, però, malgrat tot, havia decidit feia més de deu anys, que trauria el cap d'aquell toll de merda enganxosa que l'envolcallava com una flassada de nadó penjat a l'espatlla materna. Amb la diferència, que ella, es penjava tota sola.

Despenjar-se de creences que la limitaven no va ser fàcil, centrar i equilibrar una auto-estima malmesa des de l'inici va ésser complicat. Tot el que un rep de petit es converteix en un aprenentatge lapidari. Li va costar esborrar tant de mal acumulat al cor, al cervell i a l'ànima; i mira que ella la tenia blanca nuclear, però noies, les experiències viscudes, fins i tot li havien fet dubtar de la seva bondat. El treball de reconstrucció sempre resulta més laboriós i difícil que construir amb bons fonaments des del principi. Per una persona maltractada, fins i tot, i sobre tot, per ella mateixa, resulta molt llunyà poder creure en ella, sentir que té una validesa especial, inèdita i única; perquè tots la tenim.

Una dècada dóna per molt, pensareu molts de vosaltres, però quan un té tant per netejar dins la matèria gris, que se li havia fet verdet o negret, de tan fosc, i poblat d'animalons corrosius en forma de pensaments, i es donen tantes voltes per arribar al mateix lloc i costa tan veure la realitat... Doncs passa el que passa: que passen deu anyets tocant la flauta fins que comença a sonar afinadeta.

La Mercè es sent una mica relaxada, per fi, després de segles aferrada a

l'ansietat i l'esquinçament del plexe solar. En definitiva, sent que el marro xocolata està començant a obrir-se com aigües sagrades tot i visualitzant un camí rosa maquillatge, malva en alguns recons que li reporta confort, un nou benestar encoratjat i energètic, amb vitalitat per tirar endavant un projecte que ja fa temps es cou dins i fora d'ella, perquè ja ha demostrat que val per aquesta feina. Que el seu gran tresor càlid i amorós, tan artístic com productiu, té ja nom i cognoms propis, lliures, segurs, brillants, harmoniosos i amables en tots els aspectes. Ha sortit del seu amagatall de protecció per a dir-li al món, o millor, a sí mateixa: Ja soc aquí!.

La Mercè, finalment, s'acaronà.

La Mercè s'estima i es creu. Ara podem també nosaltres creure en ella.